

Gazetede “Musa Dede/Gölgenin Hakikati - Ya isyan edecektim ya teslim olacaktım” başlığıyla yayınlanan düzenli yazılarımın ilkini bu kitabın da giriş yazısı olarak güncelledim.

*Cevap vermekte en zorlandığım soru!
Hakiki cevabını aramakla geçirdiğim bunca
zamana karşın zahiren bir şeyler
söylemek lazım...*

Ben Kimim?¹

1969 yılında İstanbul'da, anne tarafından Gürcü, baba tarafından Sefarad Yahudisi bir aileye doğdum. Musevi gelenekleriyle yetiştirildim, daha çok küçük yaştan beri mistik konulara eğilimim vardı.

Ezberlerle aram iyi olmadığından, eğitim sürecinde sorunlarım oldu. İsyankâr, haylaz bir öğrenciydim ama kötü niyetli olmamam ve şirinliğim sayesinde durumlardan yırtabiliyordum. Şişli Terakki İlkokulu, ardından da Saint Michel Fransız Lisesi... Mistik konulara olan merakım, yerini dünyevi zevklere bırakmıştı.

18 yaşına girmiştim ki şirinliğimle yırtamayacağım acı bir olay yaşadım; bir trafik kazasında, kullandığım arabada yanımda oturan kız arkadaşımı kaybetmenin şokuyla sarsılmıştım. Kaderi ve inancı sorgulama, suçluluk, toplum baskısı, sevdiğimi kaybetmenin üzüntüsü; tüm bunlar yeni yetme bir genç için çok ağır yüklerdi. Bir yol ayrımına gelmişim; isyan ya da teslimiyet...

1 15.12.2012 tarihinde yayımlanan 1. yazı.

Manevi arayışım, yaşam-ölüm döngüsünü anlama merakım, aşk ve insanlığı anlamlandırma güdüm artmış bir halde yeni bir hayata savruldu. Kendimi sağaltmak için Türkiye'yi terk ettim ve bir dönem rençperlik, hayvancılık da dahil günlük ekmeğimi kazanacağım türlü basit işte çalıştım. Seyahat ediyordum. Dünyanın her köşesinden insanlarla tanıştım, farklı kültürler beni çekiyordu, o dönem doğaya dönük bir maceraperest olarak 3-4 yıl dolandım, durdum.

Ortadoğu savaşıydı; İsrail'de Saddam füze yağdırırken gaz maskemle en yakın sığınağa koşmak yerine, en yüksek binanın tepesine çıkar füzeleri seyredirdim. Bazen de ayakta duramayacak kadar sarhoş olup dik kayalıklardan dağ zirvelerine tırmanırdım yahut başka tehlikeli ve aptalca işler yapardım. Allah beni koruyordu ama şansımı da fazlasıyla zorluyordum.

Derken ailemin ısrarlarıyla askerliğimi yapmak ve yarım kalan üniversite eğitimimi tamamlamak için vatana dönmeye ikna edildim. İstanbul Üniversitesi Basın Yayın Yüksekokulu ve beraberinde ailemin isteği üzerine ticaret hayatına atılışım...

Bir yandan ritim sazlarla uğraşmayı hobi edinmiştim, aslında lisede başlamıştı bu ilgim.

İç konuşmalarım dışında manevi arayışima cevap olacak bir şey yok gibi görünüyordu. Kudüs'te Kabalistlerle vakit geçirmiştim. Zen Budizmi, Hint felsefesi üzerine kitaplar okuyordum, sene 90'lardı.

İçine girdiğim cemaatlerde gözlemlediklerim, kısa bir süre sonra beni hayal kırıklığıyla oradan uzaklaşmaya itiyordu: "Samimi değiller", "Bunlar yobaz", "Kendilerini kandırıyorlar", "Burada Allah'ın kokusu yok", şekiller, şekiller...

Mana nerede, aşk nerede, hakikat nerede?

Transandantal Meditasyon ve Hintli guru 'Maharişi'nin öğretisi, dinî kalıplar olmaksızın, kişinin kendisine dayalı bir uygulama olarak bana uymuştu. Normal hayatıma devam da edebiliyordum.

Vejetaryen oldum, ileri meditasyon teknikleri öğrendim, ticari kariyerimde ilerliyordum, sık sık sevgili değiştiriyordum, yalnız başıma yaşıyordum, eğlence hayatından da geri kalmıyordum. ‘Her şeyden biraz’ felsefesi, ne şiş yansın ne kebab... Böylece asıl hedefim olan teslimiyetten kaçmanın alternatif bir yolunu sunmuştu nefsim, idare ediyordum. Ancak yoğun meditasyon uygulamaları, bir noktaya geldi ve yeni bir kırılma yaşattı bana...

Sene 90’ların sonu ve işim, kız arkadaşım, evim, hepsi boş göründü; kendimi gerçekleştirme yolunda değilim! Her şeyi terk ettim, ailemin yanında küçük bir odaya geçtim ve yeni bir yol çizmeye karar verdim; artık yalnızca gerçekten sevdiğim işlerle ilgilenecektim, bedeli ne olursa olsun.

Müzik kariyerim böyle başladı.

2000’li yılların sonuna kadar, radyo programcısı, prodüktör, perküsyoncu ve müzik organizatörü olarak pek çok proje gerçekleştirdim, yerli yabancı çok değerli müzisyenlerle çalışma şansı buldum.

Bu projelerden Uçan Halı, Maftirim judeo/sufi connection, Techno Roman Project sayabileceğim birkaçı. ‘Gaipten Sesler’ projemizde yer alan diğer arkadaşlarla ‘Ekümenopolis’ filminin müzik prodüksiyonunu gerçekleştirdik en son ve bu çalışmaların bazıları yurt içinde ve yurt dışında çeşitli ödüllerle de onurlandırıldı. Belli bir doyuma ulaşmışım ve müzik piyasasının pop’u yücelten döngüleriyle uğraşmak beni yormuştu.

Ne yaparsam yapayım nefsim hizmet etmenin ötesine geçemeyecek miydim?

Meditasyonlarım artık rutinleşmişti. Brezilya’dan Borneo’ya, Senegal’den Hindistan’a gitmediğim yer kalmamıştı ve ustam kabul ettiğim Maharişi bu dünyadan ayrılmıştı. Bir rehber ihtiyacım vardı. Hastaydım ama modern tıbbın eli kolu bağlıydı bu nefis hastalığı karşısında...

Yine bir içe dönüş süreci, Allah’a yakarışlarım ve ne zaman biteceğini bilmediğim sıkıntılı bekleyiş... 40 yaşına merdiven dayamıştım.

Tesadüf gibi gözükken olaylar zinciri ve kısa bir süre sonra kendimi bir 'Sufi Usta'nın karşısında buldum. O gün hayatımın geri kalanının ilk günüydü, umut ve hayat dolu, Dost'un yolu önümde alabildiğine uzanıyordu...

Kısa sürede dinlerin ayrılığı konusu netleşti; Allah bir ise bir dini olurdu, bunun aşamaları vardı tabii ve herkesin bu yolu yürüme şekli kendine özgüydü.

Sufilerin aşk yolu, birlik inancı, derin felsefeleri ve kimliğime bakmadan beni kucaklamaları, insaniyet adına beni mutlu etmişti. Ülkemde hâkim inanç sistemi olan İslam'la da böylece barışmış ve -benim için yeni- engin bir kaynak kazanmış oldum. Artık bu yolda ilerledikçe "birlik gözlüğü" ile hangi öğretiye baksam O'nu görebilir, dersler çıkarabilir, kendi hayırına ve insanlığın hayrına Yaradan'ın tüm varlık alanına yayılmış ayetlerinden faydalanabilirdim.

Önümde nefsimden başka bir engel olmadığını deneyimleyerek öğrendim.

Sufi usta, halkın içinde Hak ile olmaktan bahsetmişti. Faydalı olmak istiyordum, nefsimde zor gelen şeyleri yapmaktan, Allah'ın rızası böyleyse, kaçmayacaktım.

Sufi yolunun 'hizmet' düsturu uyarınca Balat'ta açtığımız 'Deliler Kahvehanesi' sayesinde onlarca insana yardım ediyor, onları yediriyor, içiriyor ama para kazanamıyorduk. Çaycılık yapıyordum.

Bir yandan maddi sınırlarımı iyice zorlayan bir karar alıp 'yaşam koçluğu' üzerine üç sertifika programı bitirmiş ve iyice parasız kalmıştım. Manevra alanım oldukça daralmıştı, yine de eskiden olduğu gibi kaygılı değildim.

"Allah'ım! Hayırlı, helal bir kazanç kapısı aç bana, kula muhtaç etme!" diye dua ettiğim bir gecenin ertesi sabahı Hürriyet Pazar'dan aradılar. Üç yıl önce yine aynı gazetede bazı yazılarım yayımlanmıştı. Dönemin yayın yönetmeni Ertuğrul Özkök, zaman zaman yokluyor, bu yazıların

devamıyla ilgili beni cesaretlendiriyordu. Ancak önceliklerim henüz başkaydı. İşte o sabah aldığım yeni teklifle, durumumu yeniden değerlendirdim ve artık yeniden yazmaya başlamanın bana vacip olduğuna ikna oldum. Yazacak, yazdıkça kendim de okuyacak, kendimi okuyacaktım...

Haftalık makalelerimi, gönlümü aydınlatan sufi ustamın bu fakire verdiği “Musa Dede” mahlasıyla kaleme almaya başladım. Konu skalamı sınırlamaksızın, gündemi de göz ardı etmeden, bizleri ilgilendiren ve etkileyen türlü konuda ama öncelikle manevi arayış yollarımız üzerine, yaklaşık üç yıldır kesintisiz yazı yazıyorum, sohbetler yapıyorum.

Bildiğim kadarıyla ana akım medyada sufi olduğunu açıkça ifade eden ilk gazeteci yazar oldum. Bu süreçte becerebildiğim kadarıyla, temsilcisi olduğum geleneğin bana yüklediği sorumluluğu gözeterek ve mümkün olduğunca samimiyetle vazifemi yapmaya çalıştım. Elhamdülillah! Hepimizin içinde var olan ‘gölgenin Hakikati’ esas muhatabım, takdir sahibinindir.

Her an kopan kıyametin kıyısında, içinde bulunduğumuz bu aydınlanma çağında, yolunuz nurlu olsun. Aşk olsun!

Kur'an'ın ilk emri "Oku" diyor, Rahîm ve Rahmân olan Allah'ın ismiyle; daha henüz ortada okunacak Kur'an ayetleri bildiğimiz anlamda yokken, inmemişken ne okunacak? Üzerine çokça düşünmeye değer... Fakir de bu kitap için yazılarımı sıralarken tanıtım yazısından sonra bu makalenin birinci gelmesini istedim. Anahtar misali... 'Oku'yu oku, devamı geliyor!

Oku!²

Okuyorum... Okuduklarım fakiri ne kadar hakikate yakınlaştırıyor? Okuduklarımı anlıyor muyum? Daha da ötesi, okuduklarımı yaşıyor muyum? Daha daha ötesi, okuduğum oldum mu? Peki okumak nedir? Bilmek nedir? "Oku" denildiğinde 'kelimeleri ezberine al' mı demek,

'manasını idrak et' mi demek? Acaba evren bir okuma mıdır? Yoksa ben miyim okunacak kitap? Yazan kim? Yazdıran kim? Okuyan kim?

İnsanoğlunun en önemli özelliklerinden biri soru sorması! Ne? Neden? Niçin? Kim? Nasıl? Nerede? Soru sorarak sorguladığımız şeye yönelişimiz başlıyor! Bu sorular nereden geliyor? Zihnimizden mi? Zihnimizin bir kaynağı var mı? Yoksa zihin, kaynağın kendisi mi? En çok merak ettiğimiz şey ne? En merak etmeye değer şey? Varlık?

Tüm bunları düşünmeyen insanın nasıl bir varoluşu olabilir? Ya cevapları biliyordur ya da hayatiyetinden şüphe duyarım. Can; bitkide, hayvanda da var. Biz farklıyız! İnsanın, hayatiyetine uyanması zihninin sınırlarına ermesiyle mümkün... Kendimizi bilmek fitratımızda var.

2 27.10.2013 tarihinde yayımlanan 45. yazı.

Ancak kapasitemiz de belli. Beynimizin aynı anda %10'u kadarını kullanabiliyormuşuz, üç aşağı beş yukarı... Ve akıl, hep ikilikte kalıyor doğası gereği. O halde yaradılışımızın sırrını anlamamız mümkün mü?

Evet! Düşünün ki basit bir cep telefonu ile bile internete bağlanıp istediğimiz bilgilere ulaşabiliyoruz. İnsan aklı söz konusu ise sufiler çok önceden ana kaynağa bağlanmanın olası olduğunu keşfetmişler. Hindular, Budistler de katılıyor buna; Atman'dan Brahman'a bir yol var. Bilimsel dilde, Vedik Yoga öğretisi "birlik bilinci" diyor mesela. Sufiler ise külli akıl... Tevhit sırrına ermek! Yolu ne? Aşkınlık! Yöntemi? Çeşitli! Neredeyse tüm manevi öğretilerin, hatta bilim adamlarının, hemfikir olduğu şu: Sınırlarımızı aşabiliriz, olduğumuzdan daha fazlası olabiliriz! Evrim, yaradılışımızın doğasında var! Her anda var! Biraz daha açalım...

Aşmak ne demek? Demek bir sınır, bir duvar var. Biz de içindeyiz. Hapisiz bir anlamda, çünkü dışarıda çok daha fazlası var. İçimizde bir dürtü, bir genişleme isteği... Bir çağrı var derinliklerimizde yankılanan. Ona uymadan huzur bulamayız. Arıyoruz. Bazılarımız da maalesef uyuşturulmayı tercih ediyor.

Arayanlar tehlikeli kimseler... Sorguluyorlar! Bir başka insan tarafından güdülmeleri zor. Onları ancak daha büyük bir güç teslim alabilir. Ya o güç içimizdeyse? Ya içimizde zannettiğimiz güç yine bizi kandırmak için kılık değiştirmiş nefsimiz ise? Şüpheli bir yere kadar sağlıklı. Onun da fazlası hastalıktır. Ama nasıl bileceğiz? Akıl, nefis, şüpheli, sorular, arzular, güç, bilgi... Mayın tarlası gibi!

Sözde bizi biz yapan, varlık iddiamızı besleyen, kendimizle özdeşleştirdiğimiz, bağlandığımız ne varsa hepsi; işlevlerini tamamladıklarında aşmamız gereken duvarlarımızdır. Ancak bu, rehbersiz gerçekleştirilmesi neredeyse imkânsız bir iş!

Aklın dar kalıplarını yine akılla açarız. Aklın sınırlarını aşmak için ihtiyacımız olan anahtar, aklın bulabileceği en değerli hazine...

Bu anahtar, kalbin anahtarıdır. Kalpten kalbe aşkla yürüeyebiliriz. Teslimiyet ise birleşmenin anahtarıdır. Bırak, terk et, güven! Ve varlıkta yok ol!

Bunu nasıl iddia edebiliyorum? Aklım henüz almış değil... Nefis perdeleri aralanmış değil. Bir yerlerde okumuşum. Yeterli değil. Ama bu hali yaşayanı bulmuşum. Onu sevmişim. Yarım yamalak bir teslimiyetim var. İşte o oranda genişliyorum. Cüzi aklım, külli akıl ile bağlantı kurabiliyor. O oranda, hal sahibinin haliyle hallenmeme kapı aralanmış. Deneyimleme başlamış. Onun gözüyle okuyabiliyorum, kulağıyla duyabiliyorum, biraz... Tadını alıp da daha fazlası için gayrete gelmeme yetecek kadar...

Nasibim varmış. Fakiri kapıya kadar getirmişler. Gerisi için gayret soruyorlar. Hakikatin tadını da bir defa alınca nasıl bırakabilirsin? Terk makamlarının çok ileri bir safhası olsa gerek! Bu yazıyı okuyup kendine pay çıkarıyorsan senin de nasibin var demektir!

Bütün okudukların en fazla seni ilmen yakın yapar hakikatine... 'İlme'l-yakin' denir. Dar anlamda, 'âlim' olursun. Oldum zannetme! Bu hiç elma görmemiş, tatmamış birinin elmayı bildiğini iddia etmesine benzer. Ne zaman ki elmayı görür, tadar, dokunursun, deneyim sahibisindir elma hakkında. 'Ayne'l-yakin' denir. Bilgin daha üstündür artık. Yine oldum zannetme. Sadece duyularınla tecrübe ettin ki bu, kapasitene oranla kısıtlıdır. Ne zaman ki elma oldun, ancak o zaman elmanın hakikatine vâkıf olursun. Elma hakkında bilmediğin hiçbir şey kalmamıştır. O hakikat her şeyin içinde sırlıdır. 'Hakke'l-yakin' denir buna. Bu bilgiyle eylem gerçekleştirmen 'marifet'tir. Sana 'arif kişi' derler. Okumuş, anlamış, tecrübe etmiş, içselleştirmiş, tüm sırlarına ermiş, evrenin hizmetine sunmuşundur bilgeliğini. Bu senin doğan olmuştur artık. Çabasız, çıkarsız, hesapsız, safça ve aşkla; olmuştundur! Sana usta deriz; guru, aşkın insan, mürşidimiz, rehberimiz... Sen Allah'ın bir mucizesi, bir lütfusun! Elini tutan kurtuluşa ulaşırlar!

Okuyun! Şu okuduğunuz makale dahil tüm okuduklarınız; kitaplar, vezceler, menkıbeler sizi en fazla ilme'l-yakin mertebesine taşıyabilir.

Bu çok önemli bir temeldir. İlkokul seviyesi. Araya nefis karışmışsa o dahi tam olmaz. İrfan sahiplerinin yanında bu malzemeyle hele bir de bilmişlik taslarsan gülünçsündür. Belki daha da acıklıdır halin. Keza, yarım yamalak bilginle hiç bilmeyenden daha tehlikelisin. İnsanları hataya sevk ettirebilir, doğru yoldan saptırabilirsin. Ya da kimsenin hal sahibi olmadığı bir maneviyat geyiği döner durur ve seni oyalar. Uyuşturur, fark etmezsin.

Ne zaman ki ustanın dizinin dibinde kendi kitabını okumaya başlarsın, okumaya doyamazsın...

Hû...

Bazı anlatacaklarım belki size masal gibi gelecek, o halde buyurun; “Masal ile Hakikat’in hikâyesi”...

Bir Varmış, Bir Yokmuş...³

“Tanrı’nın akıllı ve deli kulları çokmuş ama bizlerden delisi hiç yokmuş. O zamanlar bir şey için ‘çok’ demesi iyi değilmiş. Azdan çoktan, kavga çıkarmış yoktan, bir giysi yaptırırlarmış çerden çöpten, ilikleri karpuz çekirdeğinden, düğmeleri yemiştten. Deve tellal iken, sinek berber iken, at ekmekçi, pire dülger iken, anam eşikte, babam beşikteyken, ben, anam ağlar anamı sallar, babam ağlar babamı sallar iken, babam düşüvermesin mi beşikten. Ben atlardım eşikten. Kaçtım, tutulamadım, beni aldı bir yıldız,

sakladı yücelere, indim aşağı bir sepetle. Baktım, bir yabancı kapımızı çalıyor, vardım yanına, sordum, dedi bana: ‘Neredesin be adam?’, ‘Ben adam mıyım, a dayı?’ derken adam çıkardı ağızdaki baklayı, atlattı bana taklayı. Dedim masal masal maniki, yıldız saydım on iki, on ikinin yarısı, komşunun on kovan arısı. Arılar vızladı gitti, yüreğim sızladı gitti, bu tekerleme de burada bitti.”

Evvel zaman içinde günlerden bir gün, ‘Masal’ yolda yürürken ‘Hakikat’e rast gelmiş.

Masal’ın üzerinde kat kat, renk renk süslü giysiler varmış. Binbir koku sürünmüş. Her tarafına türlü parlak mücevherler, tüyler, takılar takmış, takıştırmış. Bu da yetmezmiş gibi giysilerinin uçlarından ziller,

3 14.04.2013 tarihinde yayımlanan 19. yazı.